

Van Dichtbij

'Ik schreeuwde het uit van de pijn'

Oudejaarsavond 2009 is voor Esmé (20) en haar man de afsluiter van een zwaar jaar. Samen hopen ze dat het in het nieuwe jaar beter zal gaan. Maar dat blijkt ijdele hoop. Nog diezelfde nacht ligt Esmé met flinke brandwonden in het ziekenhuis...

"2009 leek echt óns jaar te worden. Maurice en ik waren net getrouwd, we woonden in een leuke flat en de toekomst lachte ons toe. Maar het hele jaar stond in het teken van ziekte: ik kreeg chronische buikpijnklachten en Maurice vertoonde in november symptomen van wat later de ziekte van Lyme zou blijken te zijn. Oudejaarsavond 2009 wilden we dan ook in alle rust samen beleven, om met z'n tweeën het jaar af te sluiten en vooruit te kijken naar een nieuw en hopelijk beter jaar. Het was tegen twaalfen toen we naar buiten gingen, gezellig samen bij de vuurkorf met vuurwerk en champagne. We hebben wel 20 keer getoost op het nieuwe jaar. In 2010 zou alles beter worden!"

"Tegen half twee kreeg ik het koud en dus gingen we naar binnen. Ik wilde eigenlijk wel naar bed. Omdat vooral mijn benen heel koud waren, opperde Maurice dat ik een lekker warme kruik mee naar bed zou nemen. Hij vulde hem in de keuken met kokend water. Ik herinnerde hem er nog aan om de kruik goed te ontlichten. Eenmaal in bed legde ik de kruik tussen m'n benen. Opeens voelde ik letterlijk nattigheid. Heel even dacht ik: ik heb toch niet in bed geplast? Totdat ik de hitte van het gloeiend hete water voelde. Het deed op dat moment nog geen pijn, maar ik schrok zo dat ik begon te gillen van schrik. Ook Maurice schrok ontzettend en begon te schreeuwen. Hij was helemaal overstuurd, want hij dacht dat hij de dop niet goed op de kruik had gedraaid. Maar de kruik was gescheurd. Ondanks de schrik vond mijn kalmte weer terug en ik dacht: ik moet snel iets doen. Ik trok m'n pyjama uit. Toen zag ik dat op mijn rechterbeen de vellen er al bij hingen. Ik riep naar Maurice dat 'ie de dokterswacht moest bellen. Van de dienstdoende arts moest ik een kwartier lang onder de douche staan om te koelen en daarna direct naar het ziekenhuis. Na het douchen trok ik snel een rok, shirtje, een colbert van Maurice en schoenen zonder sokken aan. Het begon intussen al behoorlijk pijn te doen. Ondergoed kon ik niet aan, ik was overal verbrand daar. Onderweg naar het ziekenhuis bleef ik koelen met natte handdoeken. Het vroom, dus het was ijskoud. Ondertussen waren er al blaren op mijn benen ontstaan en de pijn was inmiddels bijna niet te harden."

"Binnen tien minuten waren we in het ziekenhuis en gelukkig konden we meteen door naar een onderzoekskamer. Ik kon bijna niet meer lopen. De arts die ons te woord stond, leek het allemaal niet zo serieus te nemen. Hij keek naar mijn wonden en zei dat we ons maar moesten aanmelden bij de eerste hulp en moesten wachten in de wachtkamer. En dat terwijl ik niet eens kon zitten. Op dat moment schreeuwde ik het letterlijk uit van de pijn, het brandde steeds dieper. Toen ging hij toch maar even kijken of ik meteen terecht kon. Ik werd opgehaald met een brancard. In de behandelkamer van de eerstehulpafdeling kreeg ik meteen een infuus en een katheter ingebracht. Ook kreeg ik een spuit morfine tegen de pijn. Eindelijk, even wat verlichting. Er kwam een arts kijken en die belde onmiddellijk de plastisch chirurg. De wonden waren ontzettend heet en er kwamen steeds meer blaren bij. De verpleegkundigen bleven mijn benen koelen met handdoeken en kompressen. Vervolgens werd ik met spoed naar het brandwondencentrum in Groningen gebracht. De brandwondenarts constateerde dat ik 9,7% van mijn lichaam tweedegraads verbrand had,

verdeeld over mijn benen, genitale delen, buik en rechterelleboog. De verpleegkundigen zalfden de brandplekken in, pakten me in met gaasjes, verband en een broek van elastiek en brachten me naar de intensive care-afdeling van het brandwondencentrum. De morfine verdoofde de pijn enigszins, maar ik was verschrikkelijk moe. Ook Maurice was helemaal kapot. Tegen de morgen ging hij naar huis om even wat te slapen.”

“Die dag kwam de chirurg langs. Hij schatte in dat ik minimaal twee weken of langer in het ziekenhuis moest blijven. Mijn brandwonden waren tweedegraads en de arts verwachtte dat de meeste wonden uit zichzelf zouden genezen, dus zonder operatie. Maar omdat mijn zenuwen helemaal open lagen en sommige wonden wel erg diep lagen, had ik ontzettend veel pijn. Het verschonen van de wond ging me door merg en been. Door het vele wondvocht en de zalf zagen de plekken er steeds onsmakelijker uit. Bereid je maar op het ergste voor, zei de verpleegkundige, dit is nog maar het begin. Diezelfde middag kwam Maurice terug en kwamen ook mijn moeder en haar man en m’n schoonouders op bezoek. Ik was nog steeds erg moe en duf. Later hoorde ik dat mijn moeder had gezegd dat ze zich heel naar voelde toen ze naar me toe ging, maar nog naarder toen ze wegging. Daar schrok ik erg van - het was nog niet echt tot me doorgedrongen hoe erg het nu eigenlijk was.”

“Er volgde een zware periode in het ziekenhuis. Ik had veel pijn en sliep slecht. Na een paar dagen realiseerde ik me pas echt er was gebeurd en begon ik me vreselijk down te voelen. Door veel te praten met een traumapsycholoog kon ik een en ander op een rijtje krijgen. Na enkele dagen ging het verband eraf, zodat de wonden konden drogen. Om naar de wc te gaan, verplaatste ik me in een rolstoel. Op een bepaald moment ging het mis. De wonden op m’n benen plakten aan elkaar en bij het opstaan trok ik alles kapot. Overal zat bloed, en oh, wat deed het zeer! Toch ging het langzaamaan steeds beter. De pijn werd na verloop van tijd iets minder en er begonnen stukken huid te genezen. Na een kleine drie weken werd ik uit het ziekenhuis ontslagen. We waren ontzettend blij. Nog niet alle wonden waren dicht, maar ik werd goed ingezwachteld. De eerste tien dagen sliepen we bij m’n moeder. Ik mocht nog niet lopen en moest elke dag ingezwachteld worden voor ik uit bed mocht. Naar school gaan of zelfs maar een boodschap doen was voorlopig niet aan de orde.”

“Natuurlijk wilde ik graag weer naar huis, samen met Maurice weer naar ons eigen stekje. Toch voelde het ook raar om na die tien dagen voor het eerst weer terug te zijn op de plek waar het was gebeurd. In de weken die volgden, kreeg ik veel last van flashbacks, vooral als ik op mijn rug in bed lag en de lamp en het raam zag. Ik raakte steeds compleet in paniek, heel naar was dat. Op aanraden van de traumapsycholoog, met wie ik meerdere gesprekken had, probeerde ik het toch steeds weer. Totdat het me lukte om rustig te blijven. Het lopen ging steeds beter, hoewel ik het langzaam moest opbouwen. Als ik wat langer liep of stond, werden de wonden donkerpaars en moest ik een paar dagen heel rustig aan doen. Vooral in het begin hielp Maurice me veel met het huishouden en dat was heel fijn. Mijn zus reed me naar iedere controle en er waren meer mensen die hun hulp aanboden. Ook de mentale steun deed me goed: ik kreeg veel kaartjes en telefoontjes van familie en vrienden. Om verveling tegen te gaan ging ik overdag vaak naar m’n moeder, dan reed ik met Maurice mee als hij naar z’n werk ging. Toch vond ik de betrekkelijke rust wel prettig. Ik had net voor het ongeluk besloten te stoppen met mijn modeopleiding en kon me nu in alle rust bezinnen op iets nieuws. Lichamelijk kon ik mezelf al snel redden. Ik kon m’n eigen wonden verschonen en mezelf verzorgen. Een paar maanden lang heb ik een drukbroek gedragen, een soort

steunkous die druk op de huid geeft. Na zeven maanden waren de wonden goed genezen en mocht ik de drukbroek definitief uit. Heerlijk, wat een opluchting. Eindelijk kon ik iets afsluiten.”

“Op de littekens en verkleuringen op mijn huid na heb ik aan het ongeluk geen blijvende gevolgen overgehouden. Ik kan en mag weer alles doen. Met de hulp van een advocaat hebben we de producent van de waterkruik aangeklaagd. Deze kruik, een rubberen zak, deugde niet en we vinden dat ‘ie uit de handel gehaald moet worden. Ik had beter een ijzeren kruik of een pittenzak kunnen gebruiken, die zijn wel veilig, maar ja. Al met al heeft het gebeuren veel met Maurice en mij gedaan. Het heeft ons stress gebracht, maar toch ook veel goeds. Duidelijkheid over mijn toekomst, bijvoorbeeld. De geweldige verzorging van de verpleegkundigen die ik in het ziekenhuis ondervond, deed me beseffen dat ik zelf ook die richting in wil. Inmiddels volg ik met veel plezier een opleiding in de zorg. Hoewel het trauma vooral emotioneel een lange nasleep had, konden we er samen toch heel goed over praten. Maurice is er steeds voor me geweest, hij was en is mijn beste vriend en het is geweldig om te weten dat we elkaar steunen in moeilijke tijden. Onze liefde heeft zich echt verdiept. Door mijn letsel moesten we een tijdlang een andere invulling geven aan intimiteit en toen merkten we hoe fijn knuffelen kan zijn. Persoonlijk ben ik gegroeid. Ik ben veel volwassener geworden, zelfstandiger ook. Ik kon geen nacht zonder Maurice, maar nu moest ik wel. Ik had altijd gedacht dat als er iets zou gebeuren, ik volledig in paniek zou raken, maar ik bleef toch sterk. Dat maakt me blij en trots. Het was dan wel een heftig jaar, maar het heeft ons ook iets positiefs gebracht.”

EERSTE HULP BIJ BRANDWONDEN

Brandwonden zijn de meest ernstige verwondingen die je kunt oplopen. Ze kunnen blijvende schade aanbrengen en daarmee kun je voor het leven getekend zijn met littekens.

Voor alle verbrandingen geldt: **Eerst water, de rest komt later!**

1. **Koel** de wond ± 10 minuten met, bij voorkeur, lauw zachtstromend leidingwater
2. **Voorkom** onderkoeling... Koel alleen de wond!
3. Verwijder alleen de kleding die **niet** aan de wond kleeft
4. Waarschuw een **arts** bij blaren, een aangetaste huid, elektrische en chemische verbrandingen
5. Smeer **niets** op een brandwond
6. **Bedek** de wond met steriel verband of een schone doek
7. Geef het slachtoffer **geen** eten of drinken
8. Vervoer het slachtoffer, indien mogelijk, **zittend**

Bron: www.brandwonden.nl

[©www.belindafallaux.nl](http://www.belindafallaux.nl)